

Arrest

nr. 205 803 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
De Wynantsstraat 33
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2018 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole. Zij is in het bezit van een visum type C afgegeven door de Belgische ambassade in Luanda.

1.2. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terughrijving en een beslissing tot intrekking van een visum. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 199 081 van 31 januari 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.2.

1.5. Bij arrest nr. 203 303 van 30 april 2018 wordt de afstand van het geding vermeld in punt 1.2. vastgesteld.

2. Over het voorwerp

De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift drie beslissingen. De twee beslissingen vermeld in punt 1.2. en de beslissing vermeld in punt 1.3.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat onderhavig beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de *“décision de maintien, prise le 22.01.2018”* (vrije vertaling: beslissing tot vasthouding van 22 januari 2018).

Gevraagd naar het voorwerp van onderhavig beroep ter terechtzitting van 15 juni 2018, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Mede gelet op de afstand van het geding tegen de beslissingen vermeld in punt 1.2. (zie punt 1.5.) en op de duidelijke bewoordingen van het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat onderhavig beroep tot nietigverklaring enkel gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 22 januari 2013 (punt 1.3.).

3. Over de rechtspleging

3.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, 737).

Te dezen betreft de bestreden beslissing een tweetalige beslissing die is opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoekende partij. Conform artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu* de gemeente Zaventem die deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied.

Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

De verzoekende partij heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen een behandeling van haar beroep in de Nederlandse taal.

Aldus dient de zaak voor de Raad behandeld te worden in het Nederlands.

3.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. De Raad werpt ambtshalve de exceptie van onbevoegdheid op. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar zij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding is onontvankelijk.

4.2. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het door haar ingestelde beroep gelet op de terugdrijving.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER